

Pepijn en het geheimzinnige huis

Inhoudsopgave

1.	Pepijn van het Pardoesplein.....	5
2.	Een bommetje.....	8
3.	Een lachbui	11
4.	De regenboogparaplu	13
5.	Allemaal vragen	16
6.	Een busje bij het geheimzinnige huis.....	19
7.	Spionnen op een geheime missie	21
8.	De dansende cijfertjes	25
9.	De sponsorloop	28
10.	De opruimmachine.....	31
11.	Een man in de tuin.....	34
12.	Kriebelbuik.....	36
13.	Antouwsjast.....	39
14.	Een man alleen	42
15.	Een hok?	45
16.	Fille felp met slagroom.....	48
17.	De held	51
18.	Een witte kerst	54
19.	Een warm plekje	56
20.	De kerstfeestviering.....	58
21.	De ontsnapping	61
22.	Dropjes in de sneeuw	63
23.	Het kerstdiner.....	65

Pepijn en het geheimzinnige huis
ISBN 9789087821418
© 2025 Buddy Books

Tekst: Irma Moekestrom
Illustraties: Michel de Boer

knipoog.nu
buddybooks.nl

Alle rechten voorbehouden

1. Pepijn van het Pardoesplein

Pepijn loopt de laatste bocht om. Hij is bijna thuis. Hij moet alleen nog langs het grote huis van de burens: het geheimzinnige huis.

Je kunt er niet door de ramen naar binnen kijken.

Er zit geen likje verf op de deuren.

Er staat zoveel onkruid, dat je het tuinpad niet meer kunt zien.

In de tuin van het huis staat een bord met: TE KOOP.

Papa zegt dat het huis opgeknapt moet worden. Maar er is niemand die dat doet, want er woont niemand. Al heel, heel lang niet meer.

Het huis is enorm. Het ziet er oud, vies en verlaten uit.

Geheimzinnig.

Pepijn duikt wat dieper in zijn kraag. De gure wind blaast recht in zijn gezicht.

Het tuinhek van het huis piept en rammelt.

De oude boom naast het huis is al zijn blaadjes kwijt. Zijn takken buigen en kraken. De dorre bladeren op de grond jagen achter elkaar aan.

Het bord in de tuin klappert. Het zit niet goed vast. Hé, er is een sticker dwars over het bord geplakt. Een knalgele sticker met grote, zwarte letters. Hardop spelt hij: V-E-R-K-O-C-H-T. Pepijn rent naar huis. 'Maaaa-ma!' roept hij. 'Ma-ma, kom eens gauw.'

'Wat is er aan de hand?' vraagt mama, terwijl ze naar buiten loopt. Vlug knoopt ze haar vest dicht.

'Moet u eens kijken!' Pepijn wijst naar het klapperende bord.

'Er staat VERKOCHT op het bord,' zegt mama verbaasd.

‘Dat bedoel ik! Zou het geheimzinnige huis verkocht zijn?’
Mama haalt haar schouders op. ‘Ik weet het niet, maar het lijkt er wel op.’

‘Yes! Yes! Dat is vet! Dan komen er vast nieuwe mensen wonen.’

‘Ho, ho,’ zegt mama. ‘Zover is het nog niet.’

‘We krijgen nieuwe burens en misschien zelfs buurkinderen.

Het huis is er groot genoeg voor!’ Pepijn springt en juicht.

‘Ho, ho, Pepijn,’ zegt mama weer. ‘Hoe kom je daar nou toch bij? Laten we eerst wachten tot we meer weten.’

Pepijn zegt er niets meer over, maar hij denkt er wel steeds aan.

Op het Pardoesplein wonen veel oudere mensen.

Er wonen een paar jonge mensen, maar die hebben geen kinderen.

Hij is het enige kind van het hele plein. Pepijn van het Pardoesplein.

Dat is jammer, want met een buurkind zou hij op elk moment van de dag kunnen spelen. Net als Jip en Janneke. Mama heeft de boeken van Jip en Janneke vaak voorgelezen. Zij zijn buurkinderen. Er staat een heg met een gat tussen hun tuinen. Door dat gat kunnen ze naar elkaar toe kruipen. Tussen zijn tuin en de tuin van de burens staat een houten schutting. Wie weet kan papa er een gat in zagen. Papa heeft een grote zaag in de schuur. Hij zal het hem eens vragen.

Pepijn zucht diep. Een buurkind is misschien nog fijner dan een huisdier. Maar dat weet hij niet zeker, want helaas heeft hij geen huisdier. Mama kan niet tegen de haartjes van

dieren. Haar neus wordt rood, haar ogen gaan tranen en ze moet vreselijk niesen. Hatsjie hatsjie.

Allergisch heet dat. Mama is ontzettend allergisch. Ze moet zelfs al niesen als tante Tip zonder haar hondje op bezoek komt. Hatsjie hatsjie.

Mama denkt dat het door de haartjes van de bontjas van tante Tip komt dat ze zo moet niesen.

Papa plaagt graag en daarom niest hij met mama mee als tante Tip er is. Hatsjie hatsjie.

Hij kan dat heel goed. Hatsjie hatsjie.

Alleen mama en Pepijn weten dat papa nep-niest. Papa is niet allergisch.

Pepijn oefent vaak, want hij wil net zo goed in nep-niesen worden als papa. Hatsjie hatsjie. Het gaat steeds beter.

Misschien gaat hij ooit samen met papa nep-niesen als tante Tip er is.

Hij houdt ook van plagen.

2. Een bommetje

Pepijn hoopt dat papa meer weet over het geheimzinnige huis. Hij weet vast wie de nieuwe burens worden. Papa weet alles.

Zodra papa het plein op fietst, rent Pepijn naar buiten. 'Papaaa!'

'Ha jongen,' zegt papa en hij lacht breed. 'Poeh zeg, wat een wind! Ik moest zelfs een stukje naast mijn fiets lopen.'

'Heeft u het bord in de tuin van de burens gezien?'

'Het bord? Dat staat er al zolang,' zegt papa. 'Natuurlijk heb ik dat gezien.'

'Nee pap, kijk eens goed.'

Papa draait zijn hoofd naar het bord met de grote, gele sticker.

'Ziet u het? Het huis is verkocht!'

Even is papa stil. Dat is papa niet zo snel. Hij zet zijn fiets tegen een boom en loopt naar het bord. Hij draait wat aan het bord en wrijft met zijn hand over de sticker. 'Het is een echte sticker. Het huis móét wel verkocht zijn.'

'Wist u het niet?'

'Nee, ik wist er niets van,' zegt papa. 'Eerlijk niet.'

Papa zet zijn fiets in de schuur en samen lopen ze naar binnen.

Mama heeft het eten klaar en schept de spuitjes op. Ze rollen over Pepijns bord. Over de berg met aardappelpuree en door de jus.

Het doet hem denken aan de glijbaan in het buitenzwembad. Wat is het leuk om daarvan af te glijden:

plons, het water in. Daar is het nu te koud voor. Het buitenbad is dicht.

Met zijn vork bouwt hij van de aardappelpuree een glijbaan. Nu rollen zijn spuitjes over de glijbaan in de jus. Hij maakt de glijbaan nog wat hoger.

'Pap?' vraagt hij intussen. 'Denkt u dat er hiernaast kinderen komen wonen?'

'Ik heb geen idee, jongen.'

'Ik hoop maar dat het dan geen geheimzinnig huis meer is.'

Pepijn twijfelt een beetje. Stel je voor, zeg ...

'Nee, hoor. Wees maar niet bang,' zegt papa. 'Als er nieuwe burens komen, worden het huis en de tuin eerst opgeknapt. Je zult zien dat het er niet meer oud en vies uitziet.'

'En dus ook niet meer geheimzinnig!'

Papa lacht.

Mama zucht. 'Wat zal het Pardoesplein daarvan opknappen.'

'Pap, kunt u een gat in de schutting zagen als er kinderen naast ons komen wonen? Net als bij Jip en Janneke? Die hebben een gat in de heg.'

'Eet maar door, Pepijn,' zegt mama. 'We weten nog niets.'

Daar rolt weer een spuitje van de glijbaan af: plons, in het zwembad van jus.

'Stop die maar meteen in je mond,' zegt mama, 'en je balletje gehakt ligt er ook nog.'

'Ik zou het zo fijn vinden om een buurjongen te hebben,' zegt Pepijn, 'of een buurmeisje.'

Hij prikt in de gehaktbal en tilt hem boven op de glijbaan. De bal heeft een klein duwtje nodig. Daar rolt hij. Hij rolt en rolt en ... roetsssj ... Met een grote boog belandt de gehaktbal in het jusbad: plonsss! De jus spettert alle kanten op.

Het tafellaken zit vol met spetters.

Op Pepijns trui zitten spetters.

Op papa's bril en op zijn kraag.

Zelfs in mama's haar zitten spetters.

Alles zit onder de jus.

Pepijn schrikt, maar de ogen van papa twinkelen. Hij ziet het door papa's brillenglazen met de spetters heen.

'Zo hé, dat was nog eens een bommetje!' roept Pepijn.

Papa lacht. 'Daar kan dat van mij in het zwembad niet tegenop.'

Mama kijkt niet blij. 'Moet je zien, wat een troep,' zegt ze. 'Ik wil je niet meer horen voordat je bord leeg is.'

Ze duwt de aardappelglijbaan plat en prakt de spruitjes erdoorheen.

Pepijn neemt grote happen, zo is zijn spruitenprak snel op.

Er is toch niets meer te beleven op zijn bord. Net zoals er nu niets te beleven is in het buitenzwembad.

Mama schenkt yoghurt op zijn bord en doet er wat siroop over.

'Lekker, mam!'

Mama aait hem over zijn bol. In een mum van tijd heeft Pepijn zijn toetje op.

3. Een lachbui

De deur van de bijkeuken knerpt. De deur moet hoognodig gesmeerd worden, maar mama zegt dat ze het niet erg vindt. Zo kan ze het horen als er iemand achterom komt.

'Joe-hoe.' De deur knalt dicht door de wind. 'Wat een weer!' roept tante Tip vanuit de bijkeuken. Pepijn noemt haar tante Tip, maar het is niet zijn echte tante. Ze woont in het huizenblok achter dat van hen.

Hatsjie hatsjie, nep-niest papa.

Mama geeft hem een por. 'Niet zo flauw doen, hoor.'

Papa kijkt naar Pepijn en dan durft Pepijn het ook. Samen met papa. Hatsjie-hatsjie-hatsjie.

Tante Tip stapt de kamer binnen. 'Zijn jullie verkouden?'

Hatsjie-hatsjie-hatsjie.

'Of komt het door mijn jas? Ik zal hem in de gang hangen.'

'Klaar nu,' fluistert mama, als tante naar de gang loopt.

Papa en Pepijn hebben dikke pret. Mama heeft blosjes op haar wangen en plukt aan de pluusjes van haar vest. Pepijn probeert zijn lach in te houden. Papa knijpt zijn neus dicht.

Pepijn doet het ook. Het helpt iets, maar hun gezichten worden roder en roder.

Pepijn loopt achter papa aan naar de keuken. Ze laten hun neus los. Papa buldert. Pepijn schatert. Hier mag het. Niemand kan hen horen.

Ze blijven tot de lachbui is verdwenen.

'Is het grote huis hiernaast verkocht?' vraagt tante Tip. De wind heeft haar haar alle kanten op geblazen en haar rode zonnebril staat scheef. Ze draagt de zonnebril elke dag. Niet